

for nødvendigt at havde det netop ligeoverfor det Spørgsmaal, der fra flere Sider er kommet frem, og som synes at have en vis Styrke hos den ene Side af Salen, at man nemlig kunde blive staaende ved enkelte af de lavere Lønninger. De Herrer ville jo let se, at naar Spørgsmaalet stilles saaledes, om man ikke for at konservere det Forhold, som man ansaa for passende og rigtigt i 1870, er nødsaget til at give en Forhøielse i 1874, og man saa kun giver den Enkelte men ikke de Andre en Forhøielse, saa vil Følgen deraf være, at man gjør Ret og Skjel lige over for Nogle, men ikke lige over for Andre. Men der er een Omstændighed til, som jeg ikke kan lade være at fremdrage lige over for Yttringer af denne Slags, og det er, at man ikke maa overse, at man, ved at standse paa et vilkaarligt Trin i Skalaen, aldeles forrykker hele det Forhold, som man i Lønningslovene har anset for det Rette mellem de Underordnede og de Overordnede. Naar man saaledes vil give nogle Embedsmænd, t. Ex. dem, der have 1,200 Rd., et Tillæg af 200 Rd., saa ville altsaa disse Embedsmænd komme til at staa aldeles ved Siden af dem, som man oprindeligt har reguleret med 1,400 Rd.; man vil altsaa aldeles tilintetgjøre den Skala og de Betragtninger, hvorpaa Lønnings-satserne i sin Tid ere byggede, ved at indskrænke sig til at give et vist Tillæg eller visse Procent og ved at blive staaende paa et bestemt Sted. Det er min Overbevisning, at der ogsaa er god Grund til at give de høiere Embedsmænd noget Tillæg. Jeg veed godt, at det ikke kan hjælpe at forsøge paa at udmale i det Enkelte, paa hvilken Maade Dyrtiden eller Vanskelighederne trykke disse Folk, men jeg tror ikke, at det kan benegtes, at der i alt Fald skal meget større Indtægter til end dem, som i Reglen her ere givne Embedsmænd, for at det finansielle Tryk, som Løberne have medført, skulde være uden føleligere Følger for dem. Desuden er det, mine Herrer, ikke Tillæget til de høje Lønninger, der giver det betydelige finansielle Resultat. Det er jo saaledes uden stor finansiell Betydning, om man gaar op ad og tager alle Embedsmænd med, eller bliver staaende paa et meget lavere Trin; thi det er en Selvfølge, at det er de lavere Klasser, Embedsmændene paa 1,000 Rd. og derunder, der paa Grund af deres Mængde og Antal klobse noget med Hensyn til den Sum, der er nødvendig for at give Embedsmændene det Tillæg, som det forekommer mig, at Løben saa vel som Statens Interesse kræver. — Det ærede Medlem her tæt ved Siden af mig (S. N. Hansen) har sagt, at det vilde være urigtigt at give en Lov af en noget større Barighed, og han har i den Henseende bemærket, at Bevillingsmagten der-ved vilde give et Vaaben ud af sin Haand til at holde igjen ved en fremtidig Revision af Lønningslovene. Jeg tror ikke, at det er lykkeligvis nogen af de Herrer, der have udtalt sig, at kunne overbevise Thinget om, at de nuværende Priser skulde

være aldeles forbigaende. Naar man vil give sig til at undersøge de Forhold, der have foranlediget denne — lad mig sige — i mange Henseender glædelige Udvikling i Samfundet, og naar man vil undersøge de Grunde, der have foranlediget denne meget fyldige Stigning af alle Fornødheder, vil man vistnok komme til det Resultat, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at der i nogen synderlig Grad vil vise sig en Synken i den nærmeste Tid, men jeg siger lige over for denne Bemærkning af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds: saa begrænds Loven, sæt den til en vis Nærætte, saaledes, at det i alt Fald er givet, at den ikke gælder længere end til den almindelige Revision af Lønningslovene, eller, om man hellere vil, sæt den til et Aar eller to kortere. Dette skal jeg for mit Vedkommende ikke have Noget imod, om jeg end i og for sig maa antage, at det, hverken for de paagældende Embedsmænd eller dette Thing, er rigtigt eller behageligt idelig at skulle komme tilbage til den Slags Sager. Jeg holder mig overbevist om, at dersom man vil begrændse Loven til at gjælde et Aar — hvad der vistnok er urigtigt imod Embedsmændene — vil man blive nødsaget til at give saadanne Love aarlig, indtil Løberne forandre sig, eller indtil Revisionen af Lønnings-satserne bliver foretaget. Det er blevet lagt mig til Last, og særlig mig til Last, at man ikke i sin Tid vilde gaa ind paa Nedsættelsen af en parlamentarisk Kommission. Jeg tilstaar, mine Herrer, at det maasse kunde have været ganske nyttigt og gavnligt for Embedsmændene, om man i sin Tid var gaaet ind paa den parlamentariske Kommission, men jeg skal paa den anden Side ikke skjule, at jeg ikke tror, at den parlamentariske Kommission overhovedet vilde have kunnet magte disse Forhold alene uden i væsentlig Grad at støtte sig til Dplysninger fra Regjeringen. Det skal tillige erkjendes, at der fra Regjeringens Side er vist al den Ansøkningskommission, som kunde vises med Hensyn til Dplysninger, der kunde ønskes af det Udvalg, der blev nedsat i Anledning af Lønningsloven, og som gif strengt nok paa med alle de Dplysninger, som man ønskede. Sa, man vægrede sig end ikke ved at opgive Kon-tortiden og ført sagt Alt, hvad der hørte med til en Bedømmelse af Forholdene. Jeg tror altsaa, at man i og for sig ikke har nogen Grund til at beklage sig over, at en parlamentarisk Kommission ikke kom i Gang; thi den vilde neppe have fundet noget bedre Materiale ud af det end det, som forelaa, og som forelaa i en meget vidtløftig og samvittighedsfuldt ordnet Fremstilling af Forholdene; men jeg erkjender, at, for saa vidt ærede Medlemmer gennem en parlamentarisk Kommission vilde være komne til den Overbevisning, at det ikke kunde være anderledes, end det var, havde det maasse været lettere at drive bedre Lønninger igennem. Saa bebrejder man mig ogsaa, at jeg, eller rettere Regjeringen, modsatte sig, at Revi-